

„Поздравъ“.

„Мило сестриче, Азъ вече си дойдохъ дома. Кракътъ ми оздравѣ и почнахъ да се движа по полето. Ти ми спаси живота. Другаритѣ му казаха, че тогава съмъ билъ злѣ боленъ. Азъ нищо не помня. Помня само, какъ една сутринъ усѣщахъ топлъ чай да влиза въ устата ми. Прѣдъ очитѣ ми се мърна твоето лице. Колко си добра! И киселото млѣко нѣма да забравя, и паритѣ, и крушитѣ. Дано и въ кжщи сте радостни. Ще те помня до гробъ.“

Пращамъ ти по единъ човѣкъ малко армаганъ и 50 стотинки да си купишъ бомбони!

Съ поздравъ Драгой Атанасовъ (войникъ).

И въ сжщата минута се търкулна отъ плика една нова монета отъ половинъ левъ. Цвѣтанка се стрѣлна и си я прибра отъ земята. Такива нѣколко писма тя получи отъ разни войници.

Два дена подиръ това единъ селенинъ съ потурки похлопа на Цвѣтанкинитѣ врата.

— Тука ли живѣе момиченцето Цвѣтанка Здравкова, дѣка служила на раненитѣ войници? пита той. Много здраве отъ Драгоя — малко армаганъ.

Цвѣтанка пое кошничката и се върна въ кжщи. Тя не помни дали баремъ поблагодари на човѣка. Хубаво и сладко грозде се подаде наредено подъ листитѣ....

А братъ ѝ Милко, разтвори уста до уши, като зърна пълната кошничка!

